

O poveste de dragoste la nivel galactic

Joi, 1 octombrie 2009

Gili Cârstea

De ce „Cântarea Cântărilor”? Ce caută în Cartea Sfântă o poveste de dragoste? Are ea un rol educativ pentru generația care este așteptată să vină la Nunta Mielului? Are Marea Controversă o paralelă pe care nu am perceput-o până acum, și care urmează să fie descoperită și recuperată de sub molozul erorilor?

Dacă familia universală a lui Dumnezeu a fost creată spontan sau progresiv, acum putem doar specula. Cert este că, în momentul exploziei vieții în univers, la porunca expresă a Creatorului, viața ființelor inteligente a fost posibilă, și putea fi păstrată, doar într-o unire iubitoare a ființei lor cu divinitatea. Dragostea *agape* vibra peste tot în infinita lume a neprihănirii, fiecare membru al ei fiind conectat la Marea Sursă a vieții, la Marele Server al fericirii, libertății și păcii.

Aceasta a fost, este, și va fi „taină” credinței, devenită între timp „taină lui Hristos.”

Cântarea Cântărilor este o metaforă despre această poveste de dragoste la nivel galactic, și despre tragedia care a sfâșiat inima Părintelui nostru ceresc atunci când copiii Săi cei mai devotați au ales să se deconecteze de la izvorul vieții.

Marii profeți ai Scripturii, în cercetarea tainei lui Dumnezeu (1 Petru 2:10), au avut o sclipire despre tragedia aceasta care a lovit universul, dar nu au putut să vorbească despre ea decât în limbajul limitat al vremii lor. Ea a rămas, din păcate, o taină „ascunsă din veșnicii și în toate veacurile” (Col 1:26), deși Dumnezeu dorea cu ardoare să o facă cunoscută „sfinților Lui.” Dar „sfinții Lui” s-au dovedit, în fiecare generație, „greoi la minte” când a fost vorba să înțeleagă realitățile cumplite ale bătăliei ce se dă în spatele cortinei. Nu puteau fi motivați decât de promisiuni sau amenințări, pierzând mereu perspectiva spirituală a acestei cântări de dragoste aflată la temelia guvernării divine.

Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, ca și alți bărbați ai lui Dumnezeu, au scris despre tragedia care a lovit cântarea de dragoste dintre Dumnezeu și poporul Său. Este adevărat, ei o descriu în contextul limitat al controverselor de pe acest pământ, dar cântarea cântărilor este despre dragostea perfectă din paradis, ceartă și despărțire, suspiciune și neîncredere, ca în final să se producă împăcarea, acea împăcare despre care vorbea apostolul neamurilor, realizată prin locuirea lui Dumnezeu în Hristos (2 Cor 5:19).

Pavel a fost primul care a înțeles natura împărăției lui Dumnezeu și scopul Său în creațiune. Este drept, nimeni până la el nu mai avusese sub ochi o ființă umană în care scopul lui Dumnezeu, stricat în Eden, să fie realizat și pus la probă. El nu a fost obligat, ca profeții din vechime, să lucreze cu concepte pur abstracte, cu totul străine de lumea lor. Pavel trăia chiar în proximitatea Șekinei așezată în locul sfânt. A fost contemporan cu Chivotul lui Dumnezeu cel real, viu, palpabil, și a cărui atingere vindeca, în loc să nimicească. A putut să vadă înălțimile amețitoare de neprihănire, farmec moral și sacrificiu de sine la care poate ajunge o ființă umană, atunci când devine din nou „o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.”

Este drept, a înțeles această taină doar după ce i-a astupat gura lui Ștefan spre a-l împiedica să descopere în fața Sinedriului taina lui Dumnezeu. Dar forța devastatoare a acestui adevăr l-a spulberat ca intelectual și savant iudeu, și a făcut din el apostolul neprihănirii lui Hristos, cel care a perceput cel mai profund taina lui Dumnezeu din Sanctuar.

Cântarea Cântărilor este despre dragostea agape a lui Dumnezeu pentru copiii Săi, despre necredincioșia lor și despre împăcare, întoarcere la armonie și unitate. Este o idilă de proporții cosmice, iar astăzi ne aflăm în faza dramatică descrisă în capitolul 5 din acea carte. Ne-am încuiat în „casa noastră cea sfântă și slăvită,” stăm la căldurică sub plapuma ortodoxiei doctrinale și visăm la un eveniment care să zguduie planeta. Nu știm că Mirele divin a venit să bată la ușa noastră denominațională, și că acea generație de conducători a refuzat să se dea jos din pat spre a deschide ușa. Nu ne vine să credem că Mirele a plecat, și că nu o să-L mai vedem până când nu o să fim dispuși să spunem „bun venit” solilor din 1888 prin care Dumnezeu invita biserica să vină la Nunta Mielului în rolul de Mireasă, și nu în cel de oaspeți la masă.

Dumnezeu ne-a spus cât de răspicat se putea că Jones și Waggoner au fost solii Săi, că posedă „acreditare divină” și că solia lor aduce mai proeminent în ochii lumii pe Mântuitorul. Declarația îngerului este cât se poate de tulburătoare, și ar trebui să producă insomniile liderilor bisericii de azi. El spunea: „Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te

disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu” (The EGW 1888 Materials, 1067).

Disprețul arătat solilor care chemau la Nuntă, la împlinirea scopului etern al lui Dumnezeu, nu era altceva decât o indispoziție de a accepta împlinirea tainei lui Hristos cu ei ca popor. Nunta a fost din nou amânată, Hristos a dispărut de pe ulițele Ierusalimului spiritual, iar sunamita noastră modernă este ciomăgită sistematic de străjerii de pe zidurile Sionului (Cânt 5:2-7).

Și totuși, în ciuda acestui dezastru denominațional, o rămășiță a poporului sfânt își va recunoaște trecutul scandalos, va mărturisi infidelitatea față de iubitul divin și scopul Său etern, și va veni la nuntă. Ezechiel a ascultat această incredibilă poveste de dragoste, și îmi imaginez că inima lui a tresăltat, ascultând finalul imprevizibil al acestei îndelungate și rușinoase perioade de prostituție a celei care trebuia să fie o mândră și strălucitoare împărăteasă:

„Dar Îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în vremea tinereții tale, și voi face cu tine un legământ veșnic.

„Atunci îți vei aduce aminte de purtarea ta, te vei rușina, când vei primi la tine pe surorile tale, mai mari și mai mici, pe care ți le voi da ca fiice, dar nu pe temeiul legământului făcut cu tine.

„Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, și să nu mai deschizi gura de rușine, când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu” (Eze 16:60-63).

Aceasta este o poveste de dragoste la nivel galactic, și de al cărui final fericit suntem direct responsabili. Ferice de cei care vor vedea de pe acum farmecul inegalabil al Mirelui nostru ceresc, și vor avea umilința necesară să recunoască aventura nefericită cu Baal, încă dureros de reală la această oră târzie a istoriei.